

З нижньої шухлядки прочиненої шафи визирали шкарпетки. Звичайні шкарпетки, лише розпаровані. Всі — по одній. Усі — різні.

Синя з діркою там, де великий палець. Біла спортивна, з футбольним м'ячем на боці. Тепла зимова, сплетена на дротах з овечої вовни. Рожева з двома смужками, голубою та синьою. Смугаста, наче зебра. Маленька з ведмедиками. Трошки більша з машинкою. І ще кілька різних, неподібних одна на одну.

І всі ці розпаровані шкарпетки, кожна — без своєї половинки, уважно спостерігали за тим, як господар збирається на роботу. На його ногах ладно трималася пара новеньких сірих шкарпеток із тонкої бавовни. Вони задоволено позирали в бік шафи: чи бачить хто, як вони пасують господареві? Чи помічають, як злагоджено та спритно рухаються разом із ним? Господар без них — ані кроку.

Щасливі обраниці пірнуть зараз у шкіряні туфлі з довгими носами та вийдуть із дому. Вони тиснутимуть в автівці на педалі, походжатимуть офісом, їздитимуть у ліфті та перезиратимуться під столом у залі засідань з іншими, такими ж, як вони, діловими шкарпетками, що ходять на роботу разом із людьми. Бо така доля успішних шкарпеток, які тримаються по двоє вкупі.

З горішньої полиці шафи, де мешкали саме такі щасливі шкарпетки, ранкової пори ніхто не визирав. Складені чи скручені парами, вони спокійно чекали моменту, коли рука господаря або ж господині, або ж котрогось із дітей потягнеться до них, бо неодмінно настане і їхня черга виходити з дому. Як не сьогодні, то завтра, як не завтра — то післязавтра. У будь-якому разі господарі про них не забудуть. Тому нема чого хвилюватися й визирати назовні, як це щоранку роблять невдахи з нижньої шухлядки. Ті, що необачно загубили свої половинки, а тепер заздять нормальним шкарпеткам.

Так думали парні шкарпетки, що були впевнені у своєму майбутньому.

А господар тим часом уже надівав на руку годинник, посьорбуючи каву, вив'язував краватку, шукав свою мобілку, й усе це — під мовчазними поглядами шкарпеток із нижньої шухлядки. Жодна з цих не могла вийти з дому з господарем. Бо якій би людині спало на думку піти на роботу в одній шкарпетці?.. Або у двох різних?..

Мешканці нижньої шухлядки не раз обговорювали між собою найважливішу тему: куди поділися їхні пари і де можна загубитися в одному помешканні? Цього ніхто второпати не міг. Можливо, шкарпетки розлучила пральна машина?.. А може, це зробив вітер, що бавиться мотузкою й прищіпками, смикає та розгойдує речі, що сохнуть на балконі?.. А може, винен пес, який приходять по суботах у гості зі своєю хазяйкою, слухняно сидить біля її ніг, поки жінки п'ють каву і сміються, але ж хтозна... Може, він і є той таємний викрадач шкарпеток?..

— Сьогодні обов'язково розберу цю купу мотлоху! — пригрозила господиня, побачивши прочинені дверцята шафи. — Повикидаю з хати увесь непотріб!

Й щосили заштовхнула шухлядку в глиб шафи.

Запала темрява. Було лиш чути, як господиня побажала господареві вдалого дня, замкнула за ним двері й заходилася виряджати хлопчика та дівчинку.

Рипнули двері шафи, впустивши смужку сонячного світла.

Це хлопчик устав навшпиньки, вибираючи собі шкарпетки. Обрав сірі, як у тата. Даремно знизу самотня шкарпетка з машинкою на боці намагалася потрапити йому на очі. Хлопчик на неї — жодної уваги.

Згодом і дівчинка до шафи зазирнула. Вихопила з купки шкарпетку з ведмедиками, покрутила в руках.